

Publicerad 2016-06-30 18:03 av Mordvapen

Ljudklippet till höger är musiken som talas om i texten. Lyssna och känn medan du läser!

"Jacaszek - Even Not Within Seeing of The Sun"

Bara vara

Jag tänker ibland på hur mycket vi människor konstlar till allting.

På hur många lager vi har skapat utanpå vad som faktiskt är vi, och på hur sällan vi tillåter oss att bara vara det vi är allra längst in.

Eller, det är ju inte alltid så lätt.

När fan ska en ha tid att skippa alla lager och lagar, föreställningar och charader och måsten och borden?
När ska en ha tid att bara vara? Och vad ÄR ens att "bara vara"? För mig veterligen är det något helt annat än att sitta och göra ingenting.

Men det sägs att plötsligt händer det, och det gör det.

**

Naken på sängen med huvudet på hans axel, en arm och ett ben över hans kropp. Låg och kände hur bröstorgen rörde sig när han andades, och kände på allt som rörde sig inuti mig. Mina tankar, mina känslor.

Vi lyssnade på ett album med nog den vackraste och mest stillsamma och känslösamma musik jag någonsin har hört,

och när vi tittade varandra i ögonen var det som om kraftfulla fyrverkerier expanderade i slow-motion inuti min kropp.

De svämmade över, ut i mina mungipor och ut genom mina ögon, in i hans.

I tystnad tittade vi på varandra, och visste.

För det bildades liksom en seg, elektrisk bubbla kring oss.

Och när vi kysstes, så lugnt, långsamt och liderligt som aldrig förr, kändes hans läppar som siden, och som att varenda cell i mina egna sprudlade sakta och ville spricka av extas. Som att hela min kropp ville smälta in i hans. Den mest intensiva fysiska känslan jag någonsin varit med om, och i helt nyktert tillstånd dessutom. Möjligen var vi lite höga på kärlek- töntigt kanske, men tekniskt och biologiskt sett helt sant.

När vi inte såg in i varandras ögon eller njöt av varandras läppar, så låg vi bara där och höll om varandra. Smekte lätt, lätt med fingertopparna över huden på varandras nakna kroppar. Andades, lyssnade på musiken, pratade lite om hur vi kände.

Men mest var vi tysta. Det kändes som att musiken rörde sig inuti mig. Inte som en orm, men något liknande. Som liksom flöt och smekte och drog i mig. Och jag var så innerligt jävla tacksam över att få ligga så med honom, bara vara, och komma varandra så nära. Vi pratade om hur mycket vi har växt, och hur mycket vi har framför oss.

Jag älskar honom.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mordvapen med Poeter.se id #38413 innehar upphovsrätten